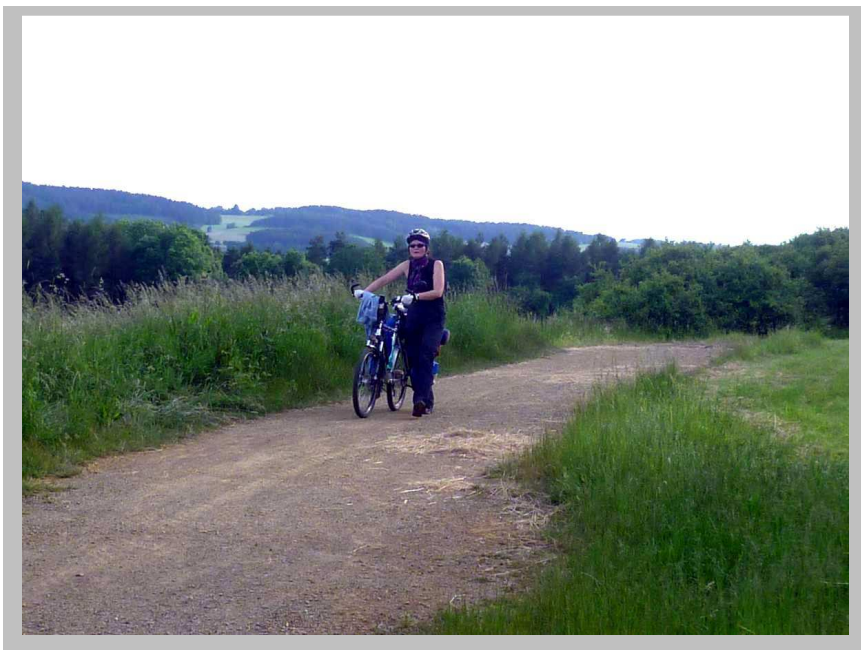

Třešňo(vico)vá 2013

aneb

*... že by konečně normální
výprava? ...*

Třešňovicová

14.- 16.6.

Začíná výprava. Ano, je tomu opravdu tak. První letošní výprava se vším všudy. Proč mám z toho takovou radost? Inu proto, že minulý týden opadla voda z povodní, většina života zase běží normálně, a hlavně, je nádherné počasí. A má vydržet celý víkend. Rosničkáři hovoří až o 30°C, ale o tom raději opatrně. Víme, jak to chodí...

Trasu a body k navštívení vyhledala a připravila Lenka. Sice už před třemi výpravami, ale nešlo ji projet, no vždyť víte. Zima, déšť, povodně... Nevadí, pojedeme jí teď.

Sraz je na Vršovickém nádraží v 18 hodin. Za mě je to celkem v pohodě. Sbaleno mám, kolo mi funguje, z práce jdu včas. Lenka to trochu honí. Nějak nestihla sbalit a navíc má úplně nové bágly. Jsou sice typově stejné jako původní, ale pořád – jak mám co sbalit, kolik si toho mám vzít, do které části bágků to mám umístit, ono se mi to tam nevejde... a podobně.

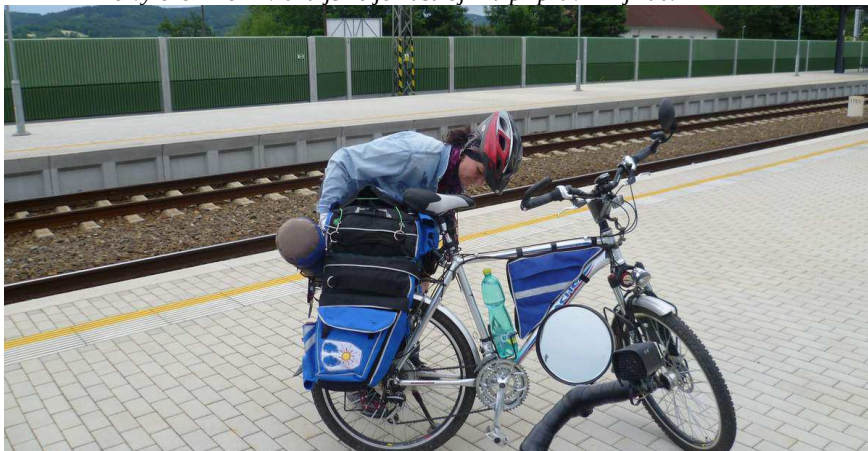
Přes Lidl a nákup jsme to vzali na nádraží a jak tak koukám, pojedeme sami. SRABI!!! Mají se na mysli ti, kteří nevyjeli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	385	0	0	25

Vlak přijel přesně, nakládka proběhla v klidu, místo k sezení máme a tak jsme za 45 minut v Olbramovicích. S námi cestoval mládenec, který má na kole elektrický motor. Úplně stejný jako kolega v práci o výkonu 1kW. Tento má však poněkud nešťastně umístěné baterie, ale jinak dobrý. Také bych o něčem takovém uvažoval, ale naráží to na to, že v lese je fakt málo zásuvek na nabíjení. A tyhle stroje mají dojezd kolem 60ti km s normální posádkou bez nákladu. Limitující faktor jsou akumulátory. Zatím to tedy pro nás není. Ano, našli jsme na internetu šikulu, který to řeší tak, že má cyklopřívěs a na něm malou elektrocentrálu, ale to mi připadá být zruďné.

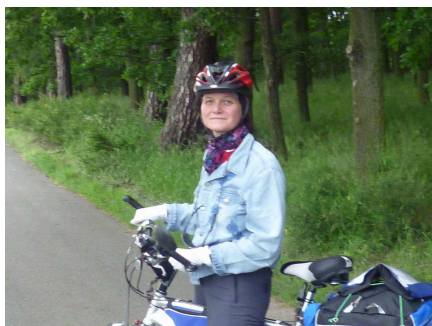
Po vyložení kol z vlaku jsme je nastavili a připravili k jízdě.

Bohužel mi můj miláček upadl. A to tak blbě, že se mu nalomil roh a nově upravená paluba dostala ránu na štít. Celkově to přežila, ale některé klíčové plastové části nějak nevydržely. Naštěstí je všechno vysoce variabilní (vedlejší efekty), takže oprava proběhla velmi rychle. A jedem.

Do akce zapojuji navigaci. Ne proto, že by nešlo jet podle map, ale proto, že se s ní potřebuji pořádně naučit, protože ji budeme potřebovat na Expedici.

Je krásný podvečer, krajina kolem je velmi pěkně nasvícena, okolní kopečky je velmi dobře vidět. V klidu si užíváme horizontální vlnění s převahou dolů a panuje naprostá pohoda. Jede se nad očekávání dobře. Také navigace nás vede velmi pěkně, prostě jsem nadšen.

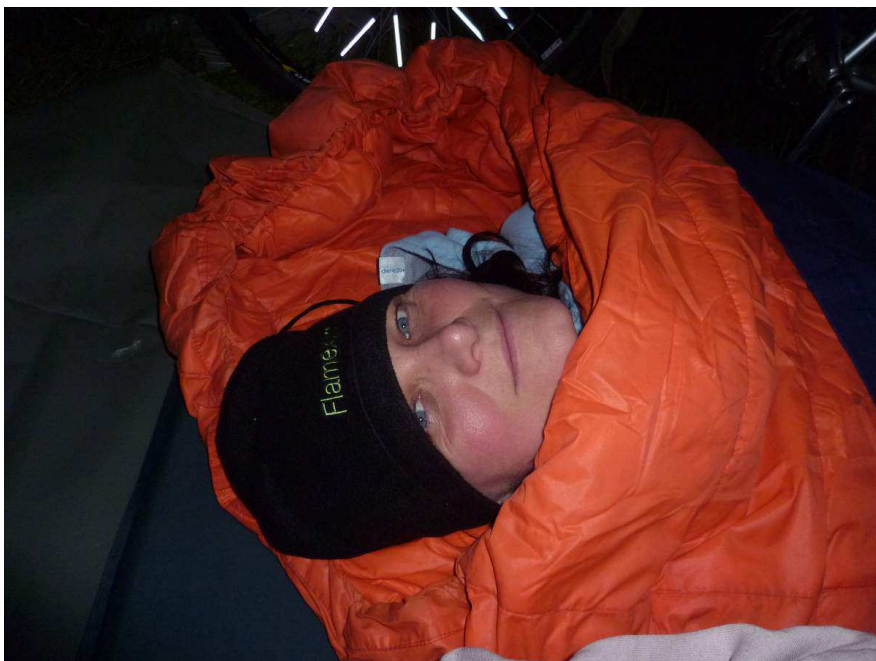

A tak si tak jedeme liduprázdnou krajinou a jakoby opuštěnými vesnicemi, kde tak maximálně tu a tam štekł pes a kilometry přibývají. A tak to nějak přišlo, že máme chuť zastavit v nějaké místní nálevně a napít se. Hlad nemáme, protože jsme se najedli ještě před odjezdem. Podle navigace přijíždíme do vesnice, která je poslední před dnešním plánovaným noclehem. A hele, mají tu hřiště. A hned vedle hospůdku. Zaparkovali jsme a vešli dovnitř. Je tu pár štamgastů, výčepák a asi jeho žena. Zábava je v plném proudu. Objednali jsme si pivo a panáka rumu a než jsme se vmísili do zábavy, řádně jsme se rozhlédli.

Je to trochu monotematické, zato je toho mnoho. Čeho? Pohárů a fotek. Především ty fotky mě zaujaly. Byly plné holek. A ne jen tak ledajakých. Kromě toho, že byly vesměs hezké, především příslušely k jednotce SDH. Což jak víte, je jednotka speciální (Sdružení Dobrovolných Hasičů). A tím je jasné, k čemu patří ty poháry. A že jich tu je! Odhaduji, že tak ke stovce. Čtu na nich: přebor republiky, přebor oblasti, mezinárodní přebor, okresní přebor a dál nevidím. Asi nebudou tak úplný běčka... A jak tak přemýšlím nad hasičkami, vracím se do reality a to v okamžiku, kdy místní rozebírají aktualitu z politického dění v posledních dvou dnech. A to nejen zatčení mnoha lidí v nejbližším okolí vlády, ale hlavně v zabavování majetků uložených v bankách. A tak nějak došlo na přetřes kolik tam vlastně měli ve zlatě, když policie přiznala zabavení 10 kilogramů tohoto kovu. Žena výčepáka zasedla k notebooku a chvíli se přehrabovala v internetu a pak dala kvízovou otázku za kolik je kilogram. Pánové tipovali, my jsme byli jako nestranná porota. Ani vás nebudu napínat. Vyšlo přes 800 tisíc. Pak jen pro porovnání zkoušeli stříbro. To se pohybovalo přes 300 tisíc. Tak jsem je všechny uklidnil tím, že na něco takového nikdo z nás nedosáhne, a aby mi paní našla, kolik stojí kilo mědi. Chlapy to pobavilo. Ale pak došli k závěru, že ani měď není kov, který by dokázali v patričním množství opatřit...

Tak, odpočinuli jsme si, popili, a teď na poslední část cesty. Nocleh je plánován u rozhledny Drahoušek. Odtud jsou to asi 3 kilometry. Jenomže rozhledna mi zní jako –

nahoru. No, uvidíme... A viděli jsme. Žádné mocné stoupání se nekonalo. Nějakou dobu jsme jeli, do kopce to chvílema bylo, ale strhující závěr nikde. Mezitím na krajinu padlo šero. Jedeme jenom s výstrahou. Zajeli jsme do lesa a po šípkách dojeli k rozhledně. I v šeru je vidět, že to tu mají pěkné. Zaparkovali jsme, ležák hodili mezi kola, doupe stavět nebudem. Je teplo, bezvětrí, pršet nebude. Jsem sice poněkud unaven z práce a to z celého týdne, ale spát se mi nechce. A tak jsme zalehli a povídali si, až jsme rukou společnou a nerozdílnou vytuhli.

V noci do mě Lenka šřouchla, že tu někdo je. Zaměřil jsem poslouchadla a opravdu. Typuju to na dva chlapy, kteří se pohybují velmi hlasitě a ještě navíc na sebe konverzačně řvou. A opravdu nebudou daleko. Je tu ještě možnost, že půjdou po cestě dál a sem k rozhledně neodbočí. Hmm, tak ne. Jsou tady. Furt řvou a navíc kolem sebe svítěj baterkama. Posvítili na nás a zmlkli. Bohužel jen na chvíli. Přesunuli se na lavičku za rozhlednou a řvali a řvali. Ti snad pracují ve válcovnách plechu...

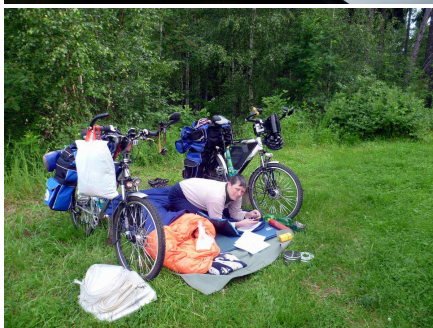
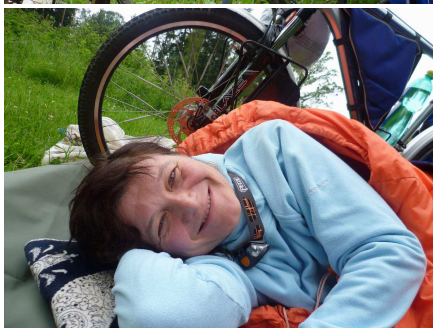
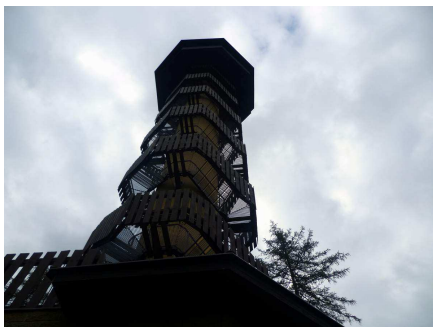
Po nějaké době jsem si na řev zvykl a začal zvolna usínat. Ani nevím, jestli se mi to povedlo, když mě k vědomí přivedlo to, že na mě někdo posvítíl. Zase oni. Ale zdá se, že odcházejí. Tak to je dobře. Řev zvolna, ale opravdu zvolna slábl, až se rozhostilo ticho. Bylo to tak úžasné, že jsem Lenku o přesný čas požádal šeptem. Cože?! Jedna hodina? Teda ti mě serou!!! A s pocitem „probudili chudáčka“ jsem zatáhl šňůrku na vstupní části spacáku a usnul takřka okamžitě.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Rozhledna Drahoušek	45	406	21	13,4	23 - 13

Ráno 15.6. sobota

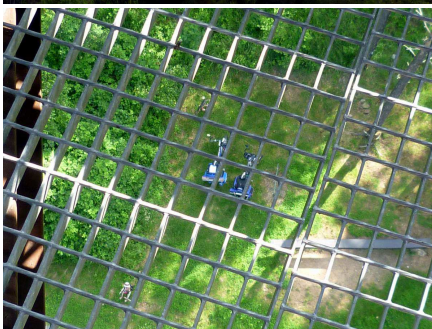
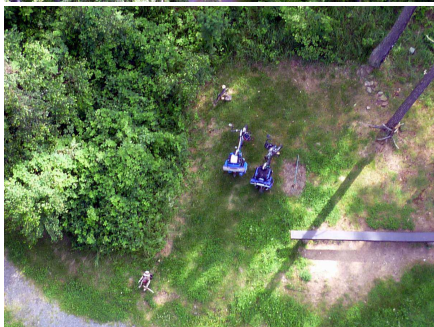
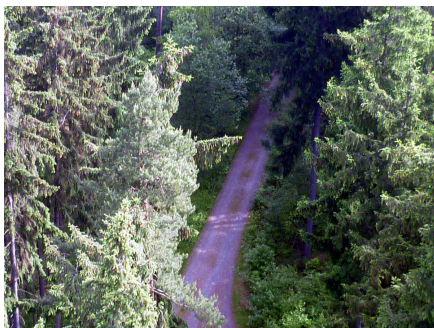
Tak si tak krásně spím a najednou se mi dějí nepříjemné věci. Něco mě budí! NĚKDO mě budí. LENKA mě budí. Ale krucajs fixajs! Dyt' je sobota a může se dlouho spát... Když jsem se velmi neochotně rozkoukal, dostalo se mi informací o tom, že svítí sluníčko, že kolem zpívají ptáci, že rozhledna tyčící se vedle doupěte je krásná, že je osm hodin... Cože?! Osm!? A to mi má zvednout náladu? GRRRRRR!!!

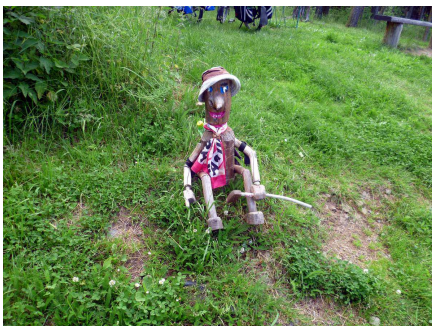
Nechal jsem se přesvědčit, že bude snídaneň. Když už mě tak hnusně, uprostřed noci, před kúropěním, v nekřesťanskou hodinu vzbudili. Pravda, zdůvodnění má něco do sebe. Na internetu psali, že se rozhledna otevírá v devět. Takže by to chtělo se sbalit a připravit se na prohlídku. A není nutné, aby obsluha věděla, že jsme tu spali. Tak jo...

Když se tak rozhlížím, je opravdu krásně. Z ptáků však bezpečně podle hlasu poznám jen kukačku. V klidu jsme dopili ranní čaj, posnídali, sbalili a je za pár minut devět. Přesunuli jsme se k lavičce, kde v noci řvali ti dva chlapi. Deset minut po deváté jsme začali pochybovat, že sem dnes vůbec někdo přijde. Už jsme přemýšleli, že pojedeme, když tu příprdlal na mopedu nějaký strejda. Aha, strážce rozhledny. Výborně. Zakoupili jsme vstupenky a jali se po vyšlapání mnoha schodů z prefa roštů na rozhledně rozhlížet... Jako jo, dost dobrý...

No, už toho bylo dost, měli bychom popojet. Sešli jsme dolů a u laviček si prohlédli výtvary pana strážce rozhledny. Patrně to tu vyrábí, aby z té přehršle návštěvníků (až pět denně) nezcvoknul. Ale jo, má to hezký. Tak jedem.

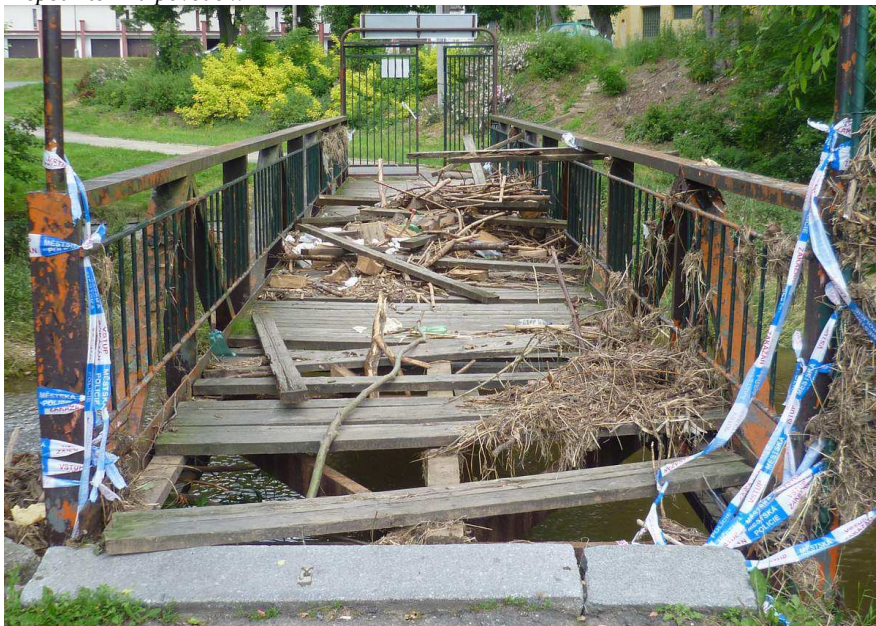

Nejdříve se vracíme až k hospodě, kde jsme se včera trochu zdrželi a pak nás GPS škatulka vede velmi pěknými zákoutími úplně bez provozu za dalšími zážitky.

Ty na sebe nenechaly dlouho čekat. Přesněji hned jak jsme dojeli do Sedlčan, je to tu. Krabička nás chvíli tahala od čerta k ďáblu, až nás zavedla k mostu, který poněkud znepoužitelnila povodeň.

Navigace si s tímto problémem poradila po svém. Po přepočítání trasy nás vedla na hranu náměstí a pak do uliček.

Pravda, pěkných uliček, na druhou stranu kapku nabíráme zbytečnou kilometráž. A protože nevím, co má krabička za lubem, nezbývá, než jí věřit.

Dovedla nás do geometrického středu městečka. No, fajn. A odtud zpět na náměstí a teprve pak ven z města. Ještěže je to tu tak malé. Ztratili jsme tady asi pouhých 15 minut a dva kilometry. Zato dál to bylo trochu hloupé. Výkřik techniky nás vyvedl z města a vybíral si při tom největší stoupáky, které tu mají. Ale to bylo pořád to lepší. Hned za hranicí města nás poslal do p... Do přírody! Přesněji na značně vymletou lesní cestu, která byla pochopitelně do kopce. Obě kola jsme statečně vedli, zdolávali jámy, díry i kaňony, bořili se v písku, klouzali po kamenech, zkrátka idylka.

Vyvrhlo nás to na kraji pole. GPS pravila, že doprava nahoru. Vydali jsme se tím směrem, ale nějak se mi ten směr nezdá. Došlo to tak daleko, že jsme se ocitli u paty místní sjezdovky vedle dolní stanice vleku. Aha, tak tudy ne. Vrátili jsme se na pole a pak po jeho okraji sjeli na silnici. Krabička neváhala ani chvíli. Přepočítala trasu a vedla nás jako by nic po silnici.

Po tom, co máme za sebou, je to balzám. Jede se báječně a nejbližší cíl je Vysoký Chlumec. Svítí slunce, je horko. Silnice se horizontálně vlní. Lenka tvrdí, že je vysušená. To já jsem pěkně zpocenej. A bude hůř. On ten Chlumec se nejmenuje Vysoký jen tak náhodou.

Za zatáčkou je pravda. Nejsem si jist, že je to stejná pravda jako ve víně. Tahle se mi ani trochu nelíbí. Je to do kopce. Dlouze, táhle a na slunci. Jede se fakt mizerně. Ploužíme se nahoru za stále častějších odpočinků. Krajina kolem je pěkná, ale horko to nepotlačuje. Co to je? Bilbord a na něm nápis „Buňka u pivovaru“? Co to tady zase

vymysleli? Nerozumím...

Velmi pomalu jedeme stále nahoru. Ani nevím jak dlouho. Na kopci nad námi se tyčí hradozámek. To je ten Chlumec. VYSOKÝ... Pomalu se přibližujeme. Po levé straně se odkrýly stromy a je tam plac z betonu a asfaltu. Jde tam i silnice a končí u závory. Aha, pivovar. Jo táááák... Už vím, co je to ta buňka u pivovaru. Jsou tu tři spojené Unimobuňky do L, před nimi je lavička, stolek, slunečník a nápis výčep. Konečně chápou. No a co kdybychom tam zajeli, posadili se, odpočinuli si, napili se, co?

Výčepačka je, Lenka by řekla, rozkokošená, já bych řekl rozjívěná. Nicméně pivo Vévoda nám nalila a pak si s námi chvíli povídala. Rázem jsme měli jasno, jak vážnou dodávku piva, když je horko, jak se zaměňují basy s lahváčema, jak pivo pění, když nemá a jiné důležité věci.

Po odpočinku a částečném vychladnutí jedeme dál. Krabíčka nás vytrvale vede do centra vesnice, přestože vím, že bychom se měli otočit a jet směrem na Sedlec.

Doplahočili jsme se na náves. Hmm, nic zajímavého. Zámek je nepřístupný, co tady. Rozjíždíme se. A vzhledem k tomu, že jsme v širém okolí na nejvyšším místě, bude to směrem dolů.

A bylo. Jenomže moc prudce, čímž jsme na hlavní ani ne za minutu. Jsem však potěšen, že silnice stále klesá. A to, i když jsme odbočili na vedlejší. Krátce na to je tu vesnice. V Čechách nic neobvyklého. Tahle má však v názvu činnost, kterou Lenka dělá jen zřídka a velmi nerada...

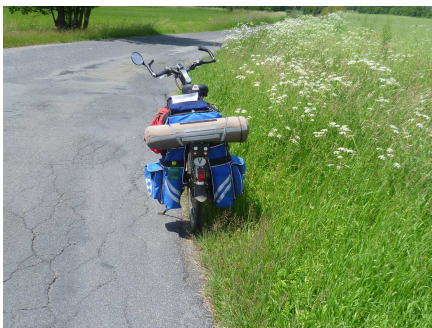
Dig.

To jsou prostě pomluvy...

Leg.

Průjezd vsí nepřinesl nic zajímavého. Pořád jedeme zvolna dolů. To má za následek stále mírné chlazení. A to je dobře. Idylka však po pár kilometrech končí a krajina se zase vlní. Rozhledy jsou tu pěkné, ale bydlet bych tu nechtěl.

A tak se zvolna přibližujeme k souvší Sedlec-Prčice. A jsme uvnitř. Chtělo by to malinko zastavit, odpočinout si, naobědvat se a hlavně do sebe nalejt spoustu tekutin. Volba padla na podnik U Vítka z Prčic. Už ráno na rozhledně Drahoušek jsme zahlédli propagační materiály a zdálo se to být zajímavé. Ted' je před námi poutač a ukazuje nám někam do uliček.

Dig.

Tuto atrakci jsem již měla připravenou v materiálech pro kulturní zmoudření na této výpravě. ... hezky o tom psali již na webových místního úřadu Sedlčany...

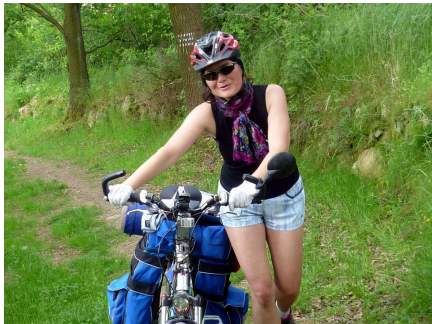
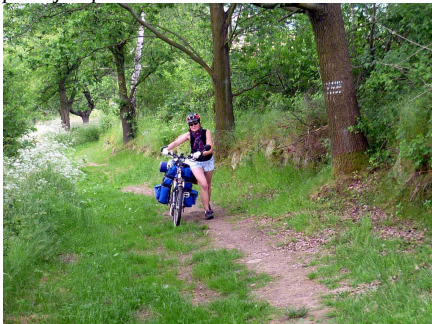
Leg.

Málem jsme to minuli. Na ulici žádné upozornění na výskyt lokálu není. Je strašné horko. Zajíždíme ke stojanu na kola, parkujeme a jdeme dovnitř. Venku nejsou slunečníky a uvnitř je chládek, jak to tak ve starých kamenných budovách bývá. Je tu šero, starodávne laděný dřevěný interiér a vůně. Zaujali jsme místo u stolu a hned nás začali obsluhovat. Vybrali jsme si nějaké hotovky a místní pivo. Oboje bylo vynikající. Jídla teda bylo opravdu hodně, ale výborné. I pivo mělo skvostnou chuť. Lenka pořád chtěla jít na prohlídku pivovaru, ale nebylo se koho na tuto atrakci zeptat. A jen jsem se vzdálil za roh,

hned to z někoho vypáčila. Prý už pět minut běží, ale můžeme se připojit. Provedli jsme...

A nelitovali. Celé to bylo koncipované jako seminář o historii vaření piva obecně, o vztahu Pánů z růže k tomuto kraji a pivu a tak. Velmi pěkné. V závěru nás pak pan sládek provedl po svém pivovárku a bylo vidět, že ho těší náš zájem a hlavně znalosti, které jsme, jako skupina, měli. Bylo to moc a moc skvělé, ale nějak nám běží čas. Přesněji, pobyli jsme tu dvě a čtvrt hodiny a je třeba jet dál...

Opět jsem nechal úřadovat škatulku a opět jsem se nestačil divit, jaké má znalosti o „zaječích stezkách“. V duchu „okolo lesa, pole, lán...“ jsme se vesměs pěšky probíjeli přírodou.

Odměnou nám byla krev, pot a slzy. Krev proto, že jde opravdu o velmi úzkou cestičku se vzrostlými keři, hlavně kopřivami a divokým ostružiním, po obou okrajích, jejichž trny nám způsobují spoustu oděrek a z nejedné nám teče krev. Pot? No, je horko a tady v lesním podrostu se vůbec nehýbe vzduch. A slzy? Ne, žádné citlivky opravu nejsme. Akorát tu je něco, co nás pálí do očí... A cibule to není... Dig.

Ňo jo, ale viš, jak budeme zdraví? Žádné revma...

Leg.

Na druhou stranu tady mají tohle:

Podle GPS je za pár metrů zpevněná cesta, pak vesnice a z vesnice silnice... A reál? Ze zpevněné cesty toho po přivalových deštích a povodních moc nezbylo a po těch zlomcích se jede opravdu blbě. A to i přes to, že se pohybujeme z kopce. Nebo snad právě proto?

A je tu vesnice a slibovaná silnice. Přestali jsme dřít a jedeme. Je to tu zvlněné, ale pěkné. V duchu krásných vyhlídek, stoupání a sjezdů jsme dojeli do Petrovic. Není to tu nijak zajímavé. Jediné, co stojí za zmínku je Kofola, které jsme tu každý zdolali po půllitru. A jedeme.

Nějak se jede hůř. Ano, je to tu do kopce, ale až tak moc? Aha, tak ne. Nějak mi pohled skoluzl k Lenčinu zadnímu kolu. A už vidím, že je o zábavu postaráno. Lenka jede skoro po ráfku. Ach jo...

Zastavili jsme, rozebrali jsme, a otvor nenalezen. No, je horko, objem vzduchu se zvětšuje, nahuštěno máme pře 6 Barů, je možné, že si ufouknul ventilek. Dobrá, duše vrácena na místo, plášť nasazen, tlak pumpičkou nahnán, a hned se jede líp.

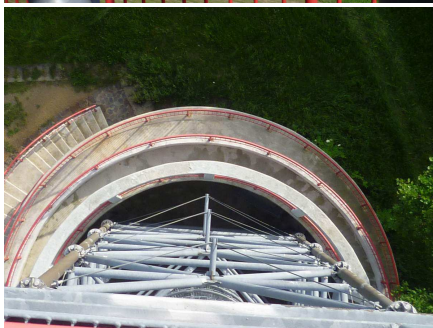
A je tu odbočka na Kuníček. Co že to je? To je rozhledna.

Konečně totiž letos plníme cíle této sezóny, což jsou rozhledny a majáky. Silnice vede kupodivu nahoru. A pak je tu šipka a ta nás odkazuje na polně lesní, dost rozbitou cestu. I tady nejspíš úřadovala padající voda. Po několika desítkách metrů jsme venku z lesa a pokračujeme po krásně udržované polní cestě. Akorát je smutné, že se prudce zvedá. Mně se nechce kolo tlačit, tak jsem se rádně zapřel a vyšoural se až nahoru. Lenka to nedala.

A jsme tu. Podle průvodce mají otevřeno do 19ti hodin. Je půl. Stíháme tak akorát. Jenom Lenka bublá něco o chudinkách, které pořád někam ženou a teď ke všemu

do schodiš. Já říkám, že když už mě vyštvala až sem, tak půjdeme také nahoru.

Nakonec jo. Schody jsme zdolali, zastavovali se na jednotlivých vyhlídkách, rozhlíželi se po kraji a výsledně to bylo pěkné.

Tak jo, dobrý, vzhůru dolů.

Odjíždíme. Spolu s námi také pan strážce rozhledny. Na rozdíl od nás autem. Chtěli jsme ho nechat odjet a pak v klidu dojet k silnici, ale on se pořád neměl k odjezdu. Nakonec se rozjel. Teprve v části cesty lesem mi došlo proč. Celou dobu jsme tam byli úplně sami, a tedy jsme poslední dnešní návštěvníci. A pán chtěl zavřít a zamknout závoru.

Jsme na silnici a pomalu jedeme směrem na Krásnou Horu nad Vltavou. Odpoledne se změnilo v podvečer, teplota začala opadávat. Jede se dobře.

Netrvalo dlouho a přijeli jsme do Krásné Hory na náměstí. Chtělo by to hospodu s pitím a neškodila by večere. Podniky tu mají dva a to hned vedle sebe. Zkusili jsme jeden, se zahrádkou. Jenže nevařili. Ani pokus v druhém lokále nevypadal nejlépe. Za výčepem byla malá, drobná, hezká, upejpavá a určitě hrozně hodná blondýnka. Bohužel také trochu zmatená. Ale po nějaké době vyjednávání jsme se dohodli na tom, že nám udělá hotovku z polotovaru, a sice vepřový plátek s rýží.

Přesunuli jsme se na zahrádku ve dvoře. Byli jsme tam sami a všude panoval krásný klid. Ani auta sem slyšet nejsou. Za chvíli nám přinesli jídlo. Docela mě překvapilo lahodností. Polotovary? A takhle dobré? Asi bude potřeba malinko změnit názor.

Po jídle budeme opravovat. Lenka zase nemá žádný tlak v zadní pneumatice. A tak Lenku učím, jak se sundá zadní kolo, jak se sesadí plášť, jak se vyndá duše, jak se v duši najde díra (našli jsme hned dvě – kdo umí, ten umí), jak to zalepit, kde to podržet, jak duši vrátit na ráfek, jak nasadit plášť, jak napumpovat a nějak hluboko ve mně sedí přesvědčení, že to stejně příště vědět nebude...

Tak, bylo to tu pěkné, jedeme si někam lehnout. Pozitivní je, že je chládek a jedeme z kopce. A dlouho. A zlobí mě to, protože kolem nějak chybí místa, kam by se dalo zalézt na noc. Vůbec se mi nechce sjíždět do údolí, protože tam bude po deštích

z posledních měsíců pořád ještě mokro a k ránu tam bude zima. Že by přeci jen? Odbočka vlevo... Ano, támhle na poli je remízek a za ním místečko.

Přesunuli jsme se tam, zaparkovali a ukotvili kola pro případnou dostavbu doupěte. Zase se nám nechce stavět, ale můj meteočuch říká, že by v noci mohly být nějaké potíže s padající vodou.

Zalezli jsme a bylo nám horko. Zalezli jsme být museli, protože se tu vyskytlí kousající prťavé lítající obludy. A hryžou a koušou a tence a vytrvale pískají, prostě horor. Lenka ještě cosi nesouhlasného pronesla a vytuhla. Ne tak já. Nějak se mi nedaří usnout...

Sakra co zas je?! Lenka do mě žďouchá, že něco. Nejdříve jí nerozumím, co říká. Pak se soustředím a zní to jako blesky, flasche, odkud... Dal jsem dohromady větu, že je to z nedaleké diskotéky a zavřel oči. Po chvíli jsem skutečně měl dojem, že se zabýšsko. Zaměřil jsem se na akustickou část a do toho Lenka začala vyprávět něco o bouřkách. Takhle se toho o té bouři moc nedozvím. Začal jsem sledovat místa, kde se blýská a pohyb blesků. Zvuk zatím nic. Povedlo se mi Lenku ze zvuku odfiltrovat, takže nevím, co mi říkala. Nicméně jsem nabyl přesvědčení, že z tohohle mráčku pršet nebude. Něco v tom smyslu jsem řekl Lence a dál nevím.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Řadovy	54	476	69,8	12,4	32 - 17

Ráno 16. neděle

Zase buď chudáčka!!! A navíc hýřej optimismem. Nechce se mi otevírat oči, nechce se mi k sobě pouštět zvuk, nechce se mi opouštět sen, a to i přes to, že nevím, co se mi to vlastně zdá, a už vůbec se mi nechce se hýbat. Bohužel nic z toho nesdílí Lenka. Pořád se mě, a to i nevybíravými způsoby, snaží přesvědčit, že doba spánku skončila. Opakovaný dotaz na čas vždy umně zamluvila. Až po nutné době, kdy mě ze spacáku dostal nepříjemný pocit blížícího se zaplavení nejbližšího okolí místa, kde ležím, jsem se dostal k displejům přístrojů na palubě. A tady čtu 7.09!!! Ženská hrozná!!!

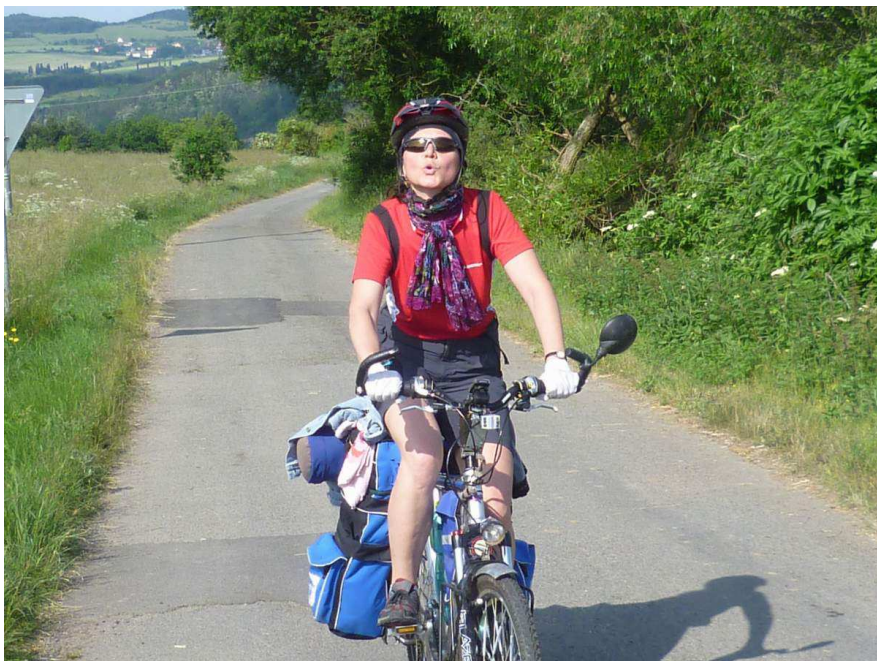
Pak to nějakou dobu nebylo nijak extra zajímavé. Nasnídali jsme se, zabalili svých pět švestek a vydali se na další cestu.

Jsmo na silnici před třičtvrtě na devět. Kdysi, nevím už kdo, prohlásil, že kdo se na trase ocitne před devátou hodinou, je krajně podezřelý. Je 8.40.

Začínáme svižným sjezdem. Podle GPS projedeme Kamýk nad Vltavou. Nějak mi není jasné, jak to má krabička vymyšlené, protože průjezd přeci není možný. To bychom museli přejet řeku a pokračovat po druhém břehu. To by ale pak nešlo projet další body na trase. Tak nějak nevím...

Už vím! Jsme tu a ta nablblá škatule nás navedla přes most na levý břeh a dál na návěs a odtud se zase vracíme na most a pak po pravém břehu. Nějak to nechápu. Včera nám to také několikrát udělala, ale nenašel jsem v tom pravidlo, kdy ano a kdy ne. Ted' se tím zabývat nebudu.

Jedeme po břehu a jede se báječně. Pořád ještě není vedro, nikde nikdo, pohoda.

Pak začalo vlnění. Pořád pohoda. Nespěcháme, tak ty kopce nepřepalujem. A pak takhle jedeme a GPS ukazuje ostrře doprava. Zatočili jsme a vzali za brzdy. Nějak tu chybí most. Teda tady se musely dít věci...

Podle mapy v GPS se tato nepříjemnost dá objet po silnici. Tedy za předpokladu, že i další most nevzala voda. Zkusili jsme to a vyšlo to. Silnice je pěkná, most v pořádku, akorát začíná stoupání a navíc na slunci. Ploužíme se vedrem vzhůru.

Asi v půlce kopce mi začala navigace vnucovat myšlenku odbočení vlevo. Bylo by to fajn, protože jsou tam stromy a stín. Počkal jsem na Lenku a zatočili jsme. Aha, tak to by nešlo. Zase nás to žene přírodou kamsi prudce vzhůru. Vracíme se na silnici a odbočujeme až o kilometr dále. A dobře jsme udělali. Mají tu nádherně hladkou novou silnici se zákazem vjezdu s dodatkovou tabulkou povolující vjezd zemědělské technice. Tak to je síla... Takhle luxusní vjezd na pole jsem ještě neviděl. Jede se po tom báječně. Před sluncem nás chrání stromy, je to tu lehounce vlnkovaté, jede se víc než skvěle. Akorát Lenka potřebuje zastavit. Nejspíš se přehrála.

Po odpočinku pokračujeme. Dojeli jsme na normální silnici a jede se o poznání hůř. Krajina i silnice se vlní, cesta poněkud pomaleji, ale přesto ubíhá.

Mokrsko. Spalování sluncem jsme vylezli až sem. Je tu rozhledna Veselý vrch. Tak tu nedáme. Lenka to odůvodňuje tím, že si něco musíme nechat taky na jindy. Rád souhlasím.

Je vedro. K odpočinku jsme zastavili na parkovišti u orientačních tabulí. Píšou tady obcerstvení U Ládi Prostřední Lhota. To by se moc hodilo, protože pít v rámu je pro vysokou teplotu nepitelné. A Prostřední Lhota je asi kilometr daleko a leží na trase.

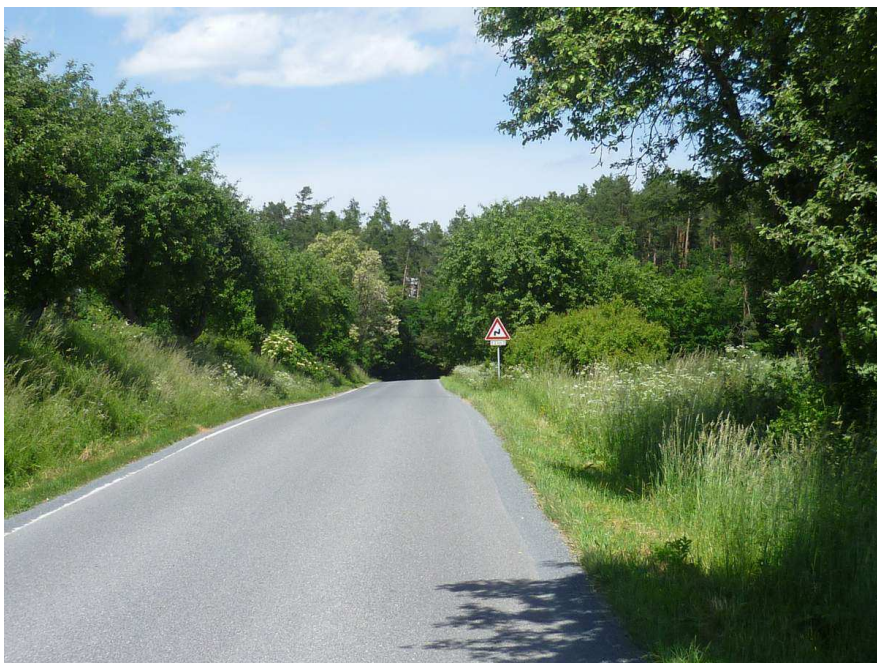
Sjel jsem do vesnice a zpomalil na průzkumné tempo. Lenka se řítí kus za mnou. Při přibližování slyším zvuk, jako kdyby něco dřelo o plášť. Lenka zastavila. Řekla, že se to ozývá od chvíle, kdy přeradila a přibrzdila. Chvilke hledání... A mám to. Je to nosič a nějak se stalo, že na pravé straně není nosný šroub. Ta Lenka se vyzná... ve ztracení šroubů v tu nejlhouplejší chvíli...

Pokus o opravu. Aha, tak jinak. Lenka šroub neztratila, ale přerazila. No, tak teď nevím co s tím. Dobře, nejdříve eliminace horka. Pešky dojdeme do hospody a tam se pokusím vymyslet co s tím.

Jsmo tu. Bylo to naštěstí jen asi 150 metrů, takže to šlo zvládnout. Akorát má lokál otevřeno od půl jedné. Je za deset minut dvanáct. Naštěstí majitel a obsluha v jedné osobě nemá nic proti naší přítomnosti, jen nás prosí o trpělivost, protože mu žena právě předložila oběd. Nevadí, mně to vyhovuje, aspoň mám čas na opravy. Tak nejdříve nosič. Odstrojili jsme Lenčín kolo a zavezli ho pod slunečník k lavičce. Tak ano, šroub je opravdu přeražen. Má na sobě ostrý ohňoup, což jsem použil jako bod, za který jsem se zbytkem šroubu pokusil otočit. Sice mizerně, ale šlo to. Tím šroub povylezl. Bohužel jsem ten ohňoup ulomil, takže dál otáčet nešlo. Ale plocha dřívku je skoro venku z díry a já mám plátek na železo, kterým se pokusím vyškrabat náznak šlicu. Povedlo se. A šroub je zase o otáčku blíž ven. Jenže se zase nechce hýbat. Takže znovu pilka a prohloubit šlic. Pak půl otáčky a to už je dřív venku z díry a můžu ho na tvrdo říznout a udělat tím pořádný šlic. A pak už to bylo jednoduché. Bohužel druhá oprava tak jednoduše neproběhla. Šlo o můj tachometr. Má bezdrátové čidlo a od samého začátku se mi to nelíbí. Bohužel tachometry s touto výbavou a funkcemi v drátové verzi nejsou. Tady jde o to, že čidlo nepochopitelně vynechává. Takže si tak jedu 25, krásně to ukazuje a najednou tam skočí 7 a hned na to zase 25, pak dokonce 0, pak zase 25... No a dnes ráno to přestalo měřit úplně. Po rozebrání čidla s vysílačem mám jasno. Při montáži nějaká opice dala čidlo (skleněné) nakřivo a při zavírání krabičky ho tam skřípli a rozbili. No a jak šly otřesy, tak to pomalu odumíralo, až je konec. Tak s tím tady nic neudělám.

Přinesli nám oběd. Zase to nebylo špatné. Vyslechli jsme si bědy Ládi na to, jak lidi nechoděj, jak je mizerná návštěvnost, jak díky krizi všichni radši chlastaj doma atd. No, máme dvě hodiny, chtělo by to popojet.

Chotilsko, Čím, Buš, Slapy. Vlnění je mírné, slunce pálí neskutečně, stínu je málo, rychlost je slušná.

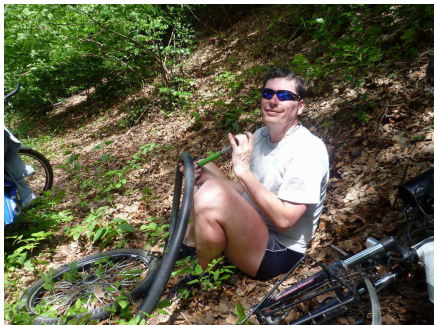

Až do Slap. Tady nás zastavil kopec nahoru. Je opravdu výživnej. Lenka jde pěšky. Pak bylo nutné odpočívat v autobusové zastávce ve stínu.

Tak dál. Ještě kus nahoru a jsme na vrcholu. Ted' pojedeme Štěchovičák dolů. Nádhera. Jen Lenku upozorňuju na omezenou rychlost a na to, že tento úsek je u policie oblíbeným pro snadný zisk při chytání cyklistů za rychlou jízdu. A pak fíííáááá dolů...

Lenkóóóóó, zastááááááv, píííííchnul jsééééééé!!!!

Do!!!! Vnitř práce!!!! Zatočil jsem mimo silnici, zastavil a slezl. Ano, je to tak. Přední kolo je prázdné. Krucinál!!!

Oprava probíhá normálně, za 20 minut můžeme jet dál.

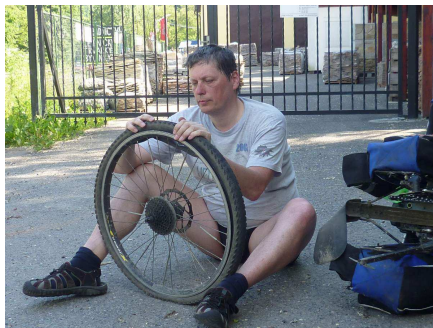
Sjeli jsme do Štěchovic a zastavili u Pizzerie.

Vypili jsme jim tam Kofolu a hurá na poslední část přejezdu na Prahu. Krásných, rovných, klidných 30 kilometrů. Tolik přání a očekávání.

Ale už!!! Hergot!!! Zase jsem píchnul. Tentokrát zadní kolo. Už toho mám dost!

Tentokrát lepím velkou záplatu, protože díra je na samé hraně předešlé záplaty. A z pláště vyndávám několik ostrých kamínků, pozůstatků zimního posypu. Sakra ti mě serou!!!

Tak, jedeme dál. Až na Zbraslav jedeme po hlavní a jede se docela dobře. Odbočili jsme do centra a pak na Most Závodu Míru. A kruci, zase jsem bez vzduchu!!! A zase vzhůru. Ale tady to opravit nepůjde. Ale stačí přejít most, sejít na stezku a dojít ke stánku U kořátek. Tam bude nejen místo, ale také určitě něco k pití.

A stalo se. Ano dovléct píchlou Mašinku skoro kilometr není jen tak, ale naštěstí jsem to měl hlavně z kopce. Lenka obstarala červenou bublinkiádu a já se vrhl do opravy.

Tak tohle už lepit nebudu. Šest záplat je opravdu dost... Vyměnil jsem duši a po dopití červenosti jedeme.

Je to tu po povodni. Všude zaschlé bláto, prach, ve výšce cca 75 cm stopy po vzvednuté hladině. A copak je to támhle v cestě? Nejsou to zábrany? Jsou to zábrany. A dají se obejít pouze kolem dopravní značky. A jsou orientovány tak, že uzavírají směr, ze kterého přijíždíme. No nevádí. Aha, kus dál je páska uzavírající směr kam chceme. No, páska není zeď... Ale ti policajti i s autem ano. Je tu odbočka, která ústí na silnici. Vlastně jsem tam už několik let nebyl a stálo by za to podívat se, jak to tam vypadá.

A jsme na silnici. Je tu překvapivě malý provoz. Jedeme svižně, auta se nám v poklidu vyhýbají. A než jsem si stačil pochválit, jak se tu dobře jede, jsme v dolních Modřanech. A pokračujeme po hlavní. Pořád je tu kromě nás jen pár aut. Nicméně v Bráníku jsem se rozhodl pro pokračování po stezce. Ani tady nebyl obvyklý provoz. A hlavně málo bruslařů. A tak si svižně jedeme směrem k domovu.

Cesta už byla poklidná, jen v jednom okamžiku mě Lenka překvapila. U výjezdu zpod Barrandovského mostu na poměrně vysoký vyhoup. Tam je potřeba se rozjet co to dá a držet záběr až nahoru. Jinak to nejde vyjet. Tak přesně to jsem udělal a již dost pomalu za úporného šlapání se ocitl nahoře. Tady se to obvykle dělá tak, že se na zvolené převody jede ještě kousek, aby si dotyčný trochu odpočinul. I já jsem to tak udělal. Najednou se za mnou ozval zvuk přerazování. Aha, někdo mě dojel. Pohledem do zrcátka zjišťuji, že ten někdo je Lenka. Tak to jsem fakt nečekal. To se jí opravdu povedlo...

No a pak už byla jen nuda, nuda, šed', šed'. Za půl hodiny jsme v klidu a bezpečně dojeli domů a byli rádi, že můžeme zalézt do chladku a později také do vany.

No a to je všechno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	57,8	555	78,7	15,9	35 - 18

A závěrem? No kóóónečně, nááádhera, paráááda, úúúžasně, skkkvéle a famóznííí... Tedy až na ty třešně. Nějak to nestihly. A třešňovice? Škoda mluvit. Dig.

Souhlasím, i když mě pěkně zničili... a taky chci pochválit inspirátorku trasy za hezký program... obě rozhledny byly fajn, ale nejlepší číslo programu, byl restaurační pivovar Vítěk z Prčice- jídlo bylo opravdu skvostné... a exkurze byla poučná...

Leg.

Celková technická data:

Účast

Dva vedrem zničení...: Dig, a Lenka

Oficiálně
přiznaná kilometráž

170 km

Příště

EXPEDICE

Trasa výpravy		
Praha	Vápenice	Dublovice
Olbramovice	Úklid	Křepeňice
Vrchotovy Janovice	Jesenice	Mokrsko
Šetkovice	Sedlec-Prčice	Prostřední Lhota
Prosenická Lhota	Stuchanov	Čím
<u>Rozhledna Drahoušek</u>	Petrovice	Buš
Vítěž	Krašovice	Slapy
Sedlčany	Krásná Hora	Štěchovice
Libín	<u>Řadovy</u>	Zbraslav
Vysoký Chlumeč	Kamýk n. Vlt.	Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kacína (Jař), Lenka (Leg), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2013
Dig & Leg
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu